

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 6. 2015, č. j. MPO 27099/15/10200/01000 a č. j. MPO 27100/15/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 157/2015 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byly zamítnuty její žaloby proti rozhodnutím žalovaného specifikovaným tamtéž. Žalovaný jimi zamítl rozklady proti rozhodnutím Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 6. 5. 2008, č. j. 39372/07/07430/07400 a č. j. 38603/07/07430/07400, kterými byly zamítnuty stěžovatelčiny žádosti o vydání licencí na vývoz vojenského materiálu do Gruzie (12 ks raketometů RM-70 r. 122 mm s příslušenstvím s navrhovanou dobou platnosti licence do 30. 6. 2008 a 20 000 ks nábojů ráže 122 mm HE pro raketomet RM-70 s navrhovanou dobou platnosti licence do 31. 3. 2008).

[2] Neudělení licencí bylo odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky [§ 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů], s ohledem na negativní závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí.

[3] Jedná se o druhá rozhodnutí o rozkladech vydaná v nynější věci. V pořadí první rozhodnutí byla zrušena rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 73/2011 – 136 a č. j. 9 As 76/2011 – 130, z důvodu neseznámení stěžovatelky s podklady pro rozhodnutí, konkrétně se závazným stanoviskem ministra zahraničních věcí a relevantními denialy, založenými v utajované části spisu ve stupni Vyhrazené.

[4] Stěžovatelka v dalším řízení nahlížela do správního spisu a po poučení podle § 58 odst. 5 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), se seznámila též se stanoviskem ministra zahraničních věcí ve stupni utajení Vyhrazené, č. j. MPO V-95/2007-EU, včetně denialů SK-2003-4 a CZ-2006-5. Do úředního záznamu o nahlížení do spisu uvedla, že se vyjádří ústně do protokolu, což však neučinila. Žalovaný jí následně oznámil shromáždění podkladů nezbytných k vydání rozhodnutí s možností nahlížet do spisu a podat vyjádření, ani tehdy této možnosti nevyužila. Následně žalovaný vydal žalobou napadená rozhodnutí.

[5] Městský soud se v napadeném rozsudku nejprve zabýval otázkou, k jakému okamžiku ukotvit skutkový a právní stav rozhodný pro posouzení žádostí. Dospěl k závěru, že žalovaný správně vycházel ze stavu k roku 2008, jelikož stěžovatelka žádala o licence s platností do 30. 6. 2008, respektive do 31. 3. 2008. Pozdější vývoj (týkající se zejména situace v Gruzii) tedy nebyl podstatný.

[6] K námitce zkrácení procesních práv stěžovatelky v důsledku označení obsahu závazného stanoviska za utajovanou informaci zdůraznil, že je pouze na původci informace, zda rozhodne o jejím utajení v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Zkrácení procesních práv účastníka řízení by pak připadlo v úvahu za situace, pokud by bez zákonného důvodu nebyl seznámen s obsahem utajovaných informací, případně by mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům. V nynější věci však stěžovatelka byla s utajovanými informacemi seznámena a mohla se k nim vyjádřit, byť s omezeními vyplývajícími z pravidel o ochraně utajovaných informací.

[7] Při jednání stěžovatelka v této souvislosti dále namítla, že nebyla seznámena s kompletní utajovanou částí správního spisu, ani tuto námitku však soud neshledal důvodnou. Jak bylo výše uvedeno, stěžovatelce bylo po poučení podle § 58 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací umožněno seznámit se se spisovým materiálem, který již poté nebyl doplňován. Žalovaný jí navíc přípisem ze dne 14. 4. 2014 oznámil shromáždění podkladů pro rozhodnutí a poskytnul prostor pro vyjádření, čehož nevyužila.

[8] K námitkám týkajícím se závazného stanoviska, které bylo důvodem pro neudělení požadovaných licencí, městský soud předeslal, že se jedná o stanovisko vydané Ministerstvem zahraničních věcí jako dotčeným orgánem v rámci jeho působnosti v oblasti zahraniční politiky. Vzhledem k tomu, že směřování zahraniční politiky je ovlivňováno především politickými (nikoli právními) akty a záměry, není úkolem soudu je přehodnocovat.

pokračování

[9] Závazné stanovisko vydané v nynější věci vyhodnotil jako přezkoumatelné. Vyplývá z něj, že hodnocení vnitropolitické situace v zemi vývozu bylo založeno na poznatcích a informacích získaných vlastní činností Ministerstva zahraničních věcí, jakož i informacích, které jsou známy z veřejných zdrojů. Dále je z něj zřejmé, že důvodem zamítavého stanoviska byla kombinace zjištěných poměrů v zemi vývozu ve spojení s charakterem vojenského materiálu, který měl být vyvezen, a dále ve spojení s relevantními denialy (CZ a SK).

[10] Městský soud přisvědčil tomu, že žalovaný pochybil, pokud se podrobněji nevyjádřil ke stěžovatelským návrhům na doplnění a konkretizaci údajů o situaci v Gruzii. Dospěl nicméně k závěru, že toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Závazné stanovisko (respektive jeho doplnění vedené v utajovaném režimu) totiž spočívá na více důvodech a je obecně známo, že vnitropolitická situace v Gruzii v roce 2008 byla nestabilní s ohledem na vojenský konflikt s Ruskou federací.

[11] K námitkám stěžovatelky dále uvedl, že Ministerstvo zahraničních věcí má k dispozici různé nástroje k získání informací potřebných pro vydání závazného stanoviska. I kdyby bylo doloženo, že v těchto případech obvykle žádá stanovisko příslušného zastupitelského úřadu, případná odchylka od tohoto postupu by bez dalšího nemohla mít vliv na porušení zásady legitimního očekávání. Porušení této zásady by přicházelo v úvahu tehdy, pokud by v obdobném případě vydalo stanovisko s odlišným závěrem. Stěžovatelka však žádný takový případ neuvedla, pouze obecně tvrdila, že Česká republika dodává přímo vojenský materiál do krizových oblastí nestabilním politickým či národnostním seskupením s vědomím rizika, že se tyto zbraně mohou dostat do rukou mezinárodního terorismu.

[12] Dodal, že důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí nemohlo být ani tvrzení, že Ministerstvo zahraničních věcí jako dotčený orgán nevedlo ve věci správní spis. Jak vyplývá z důvodů vyložených výše, závazné stanovisko, se kterým stěžovatelka byla seznámena, totiž po obsahové stránce ob stojí samo o sobě.

[13] Závěrem uvedl, že ve správním řízení nebylo nutné konat ústní jednání, neboť v tomto typu řízení není zákonem vyžadováno a ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků řízení to nebylo třeba. Jediným účastníkem řízení byla stěžovatelka, která byla řádně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí založenými ve spise, což bylo dostačující.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Stěžovatelka předně trvá na tom, že rozhodným byl skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Na důvody městského soudu reaguje konstatováním, že podané žádosti trpěly vadou, jelikož v nich absentovala doba platnosti licence, a žalovaný ji měl k odstranění této vady vyzvat a poučit ji o následcích nevyhovění výzvě. Náležitostí žádosti o licenci je totiž mimo jiné doba její platnosti, kterou lze vymezit buď konkrétním datem, nebo lhůtou plynoucí od právní moci

rozhodnutí. Stěžovatelka původně zvolila první variantu, neboť nepředpokládala, že se řízení protáhne. V roce 2012, kdy byla rozhodnutí o rozkladu zrušena, i v roce 2015, kdy bylo o rozkladech rozhodnuto, však bylo zřejmé, že žádosti nemají požadované náležitosti, neboť původní doba nebyla proveditelná.

[15] Zadruhé namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval žalobním bodem, dle kterého utajení závazného stanoviska účelově krátí její právo na spravedlivý proces, a to konkrétně tím aspektem, že informace obsažené v závazném stanovisku objektivně nesplňují definici utajovaných informací v § 2 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Městský soud argumentaci odmítl na základě formalistického výkladu, dle kterého je výlučně na původci informace, jakou informaci označí za utajovanou, nezabýval se však jejich skutečnou povahou. Závazné stanovisko přitom neobsahuje žádné informace, u nichž by stupeň utajení určil jiný orgán Evropské unie, metody práce zpravodajských služeb ani jejich zdroje. Městský soud se měl v této věci obrátit na Národní bezpečnostní úřad.

[16] Připouští, že zveřejnění závazného stanoviska by mohlo za určitých okolností být na újmu zájmům České republiky, či být těmto zájmům nevýhodné, např. pokud by se prokázalo, že Ministerstvo zahraničních věcí straní zájmům Ruské federace. Konkrétní argumentaci nemůže s ohledem na utajení informací uvést, je nicméně připravena doplnit ji do protokolu na výzvu Nejvyššího správního soudu. Na jiném místě kasační stížnosti dále zmiňuje související domněnku, že skutečným důvodem utajení informací byla mj. snaha Ministerstva zahraničních věcí o to, aby zájmy České republiky nebyly poškozeny ve vztahu ke Gruzii tím, že by se její orgány dozvěděly, jakými důvody Ministerstvo zahraničních věcí brání zvýšení obranyschopnosti jejich ozbrojených sil čelících ničím nevyprovokované ruské vojenské agresi.

[17] Navazuje třetí námitkou, dle které se sice mohla s utajovanými informacemi seznámit a u soudu se k nim vyjádřit, podstatně však byla krácena její možnost vyvrátit tvrzení Ministerstva zahraničních věcí a opatřit si za tímto účelem relevantní důkazní prostředky. Stanovisko nemohla předložit jiným osobám, zejména osobám účastným na daném obchodu s vojenským materiálem. Neměla možnost opatřovat podklady na místě samém (v Gruzii), neboť by hrozilo, že dojde k vyzrazení utajovaných informací.

[18] Začtvrté uvádí důvody nepřezkoumatelnosti stanoviska: neobsahuje přehled konkrétně specifikovaných podkladů, na jejichž základě bylo vydáno, a nelze je vyčíst ani ze správního spisu, absentují podklady dokládající projednání denálů s jejich původci. Stěžovatelka nebyla s těmito podklady nikdy seznámena. Pochybuje ostatně, že vůbec existují, a pokud ano, jde o podklady nepřezkoumatelné a neúplné. Její pochybnosti pak jen posiluje skutečnost, že Ministerstvo zahraničních věcí odmítlo předložit spis vedený k nynější věci s odůvodněním, že takový spis neexistuje.

[19] Žalovaný postupoval nezákonně, pokud neučinil kroky směřující k odstranění výše uvedených vad závazného stanoviska. Městský soud nemohl ve věci rozhodnout, pokud si v nynější věci spis Ministerstva zahraničních věcí nevyžádal. Jeho rozsudek je navíc v rozporu s jeho vlastní rozhodovací praxí, konkrétně rozsudkem ze dne 14. 3.

pokračování

2019, č. j. 8 A 127/2015 – 60, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska a nepředložení souvisejícího správního spisu.

[20] Zapáté stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, dle kterého soud není oprávněn k přezkumu závazného stanoviska po stránce odborné či politické.

[21] Dle jejího názoru stanovisko je stiženo zjevným skutkovým pochybením. Konkrétní důvody přednese do protokolu, neboť se jedná o utajované skutečnosti, a to poté, co si Nejvyšší správní soud vyžádá kompletní spisový materiál Ministerstva zahraničních věcí týkající se nynější věci. V kasační stížnosti zdůrazňuje pouze to, že Gruzie v roce 2008 čelila ničím nevyprovokované agresi ze strany Ruské federace a situace byla v této době nestabilní, v roce 2012 a 2015 tomu tak však už nebylo. Zmiňuje také, že Česká republika přímo dodává, případně umožňuje dodávky zbraní do oblasti přímých válečných konfliktů, jako např. na území Sýrie.

[22] Dále uvádí, že po právní stránce je stanovisko stiženo vadou spočívající v tom, že Ministerstvo zahraničních věcí nedoložilo, že stanovisko je v souladu se spojeneckými závazky České republiky vůči NATO, popřípadě že bylo projednáváno s vydavatelem tvrzených denálů či s jinými orgány Evropské unie. Rozhodovalo tak na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž porušilo zásadu legitimního očekávání.

[23] Konečně namítá, že denialy nebyly ve vztahu k nynější věci relevantní, což však nemůže konkrétněji zdůvodnit s ohledem na jejich utajení, i v tomto případě nicméně uvede důvody ústně do protokolu.

[24] Doplnuje, že jimi nebylo ve správním řízení dokazováno, a závěr soudu o dostatečnosti jejich založení do spisu je nesprávný. Stěžovatelce totiž bylo znemožněno namítat nedostatek jejich relevance ve vztahu k nynější věci. Zákon sice žalovanému neukládá povinnost konat ve věci ústní jednání, důkaz však mohl být proveden mimo něj.

[25] Navrhuje zrušení napadeného rozsudku, rozhodnutí žalovaného i prvostupňových správních rozhodnutí.

[26] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na svá podání učiněná v řízení před městským soudem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci

uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[28] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Úvodem předesílá, že se plně ztotožňuje s důvody městského soudu, které odpovídají také rozhodovací činnosti soudu zdejšího. Stěžovatelka totiž vedla řadu soudních sporů týkajících se neudělení licencí k vývozu vojenského materiálu, ve kterých uplatňovala obdobnou argumentaci jako ve věci nynější.

[30] Skutečnost, že v minulosti v několika případech došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu porušení stěžovatelčiných procesních práv (neseznámení s podklady založenými v utajované části spisu ve stupni Vyhrazené, jako např. v prvních rozsudcích týkajících se nynějších licencí sp. zn. 9 As 73/2011 a sp. zn. 9 As 76/2011) nebo z důvodu nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí pro nedostatek důvodů (např. rozsudek ze dne 15. 12. 2010, č. j. 9 As 60/2010 – 125), neznamená, že s těmito námitkami bude úspěšná za všech okolností. Žalovaný i Ministerstvo zahraničních věcí evidentně reflektovali závěry správních soudů, což v nynější věci dokládá jednak doplněné odůvodnění sporného závazného stanoviska, jednak postup žalovaného, který stěžovatelce umožnil seznámit se s podklady založenými v utajované části spisu.

[31] Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud za zbytečné obsáhle opakovat, co již bylo ke stěžovatelčiným námitkám řečeno, a v tomto rozsudku se k nim vyjádří pouze stručně.

[32] Otázkou posuzování skutkového a právního stavu v případě žádostí o licenci na určité vymezené časové období se již podrobně zabýval v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018 – 40, na který výstižně odkázal již městský soud. Právní názor tam vyslovený lze stručně shrnout tak, že žádá-li účastník o udělení licence pro určité přesně vymezené časové období, není možno, aby správní orgán nad rámec této žádosti, kterou je vázán, posuzoval skutkové a právní otázky, které se vztahují k jinému časovému období. Irelevantní proto byla a jsou stěžovatelčina skutková tvrzení vztahující se k situaci v Gruzii po roce 2008.

[33] Námitka, že žalovaný měl stěžovatelku vyzvat k odstranění vady žádosti (chybně stanovená lhůta platnosti licence), nebyla součástí žaloby, obecně přitom nelze námitku poprvé uplatnit až v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že jí však stěžovatelka rozporuje důvody městského soudu, pro které nelze přihlížet ke skutkovým změnám po roce 2008, Nejvyšší správní soud pro úplnost (byť nad rámec bezpodmínečně nutného) poznamenává, že navrhovanou dobu platnosti licence je povinen uvést žadatel. Správní orgán není oprávněn za něj domýšlet, pro jaké období o licenci žádá, ani jej vyzývat k úpravě doby platnosti licence uvedené v žádosti (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2019, č. j. 1 As 60/2019 – 50).

[34] Polemiky stěžovatelky související s tvrzením, že informace v závazném stanovisku ministra zahraničních věcí byly utajeny pouze proto, aby jí ztížili procesní

pokračování

postavení, soud hodnotí jako ryze účelové. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka byla po poučení podle § 58 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací seznámena s podklady založenými v utajované části spisu a měla možnost se k nim vyjádřit (byť tak neučinila), v nynější věci tedy nepřipadalo v úvahu, aby byla relevantně dotčena na svých procesních právech ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[35] V kasační stížnosti svoji námitku rozšiřuje poukazem na to, že v Gruzii (např. u potenciálních obchodních partnerů) nemohla získat důkazní prostředky, kterými by vyvrátila tvrzení Ministerstva zahraničních věcí. Tato argumentace je však vedena zavádějícím způsobem. Především je třeba zdůraznit, že v nynější věci není sporu o objektivní situaci v Gruzii v roce 2008 (stěžovatelka skutkový stav v žalobě a okrajově v kasační stížnosti rozporovala pouze poukazem na pozdější změnu stavu). Pokud přesto chtěla důkazy týkající se této situace z nějakého důvodu předložit, nic jí v tom nebránilo. Důvodem utajení závazného stanoviska evidentně není popis faktické situace na základě veřejně dostupných informací, ale politické důvody. Z obsahu kasační stížnosti lze přitom soudit, že stěžovatelka si je těchto důvodů vědoma (na jednu stranu tvrdí, že nebyl důvod k utajení stanoviska, protože čerpá z veřejných zdrojů, na druhou stranu však spekuluje nad politickými důvody jeho utajení), přesto mnohdy faktické a politické důvody závazného stanoviska směšuje.

[36] Nejvyšší správní soud proto považuje za vhodné na tomto místě znovu zdůraznit, že Ministerstvo zahraničních věcí je ústředním orgánem státní správy pro oblast zahraniční politiky, který mj. koordinuje vnější ekonomické vztahy a zajišťuje ochranu práv a zájmů České republiky v zahraničí. Jedná se tedy o dotčený orgán, který má zákonodárcem svěřenou odbornou působnost k posouzení zahraničně politických zájmů České republiky a který při posouzení věci chrání veřejný zájem (zde v oblasti bezpečnostní politiky státu), přičemž vydání negativního závazného stanoviska je jedním z nástrojů této ochrany. Přijímání vlastních odborných hodnotících závěrů stran vnitropolitické situace v určité zemi je tak imanentně spjata s činností ministerstva jako takového (viz citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 60/2019).

[37] Správním soudům nepřísluší hodnotit politické závěry Ministerstva zahraničních věcí, ani zdejší ani městský soud však nikdy netvrdil, že stěžovatelka nemůže v soudním řízení zpochybnit fakta, která ministerstvo vedla k vydání nesouhlasného závazného stanoviska, či namítat jeho právní vady.

[38] V nynější věci nebyly relevantně zpochybněny skutečnosti vedoucí k vydání stanoviska (situace v Gruzii), právní vady stanoviska Nejvyšší správní soud neshledal. Související kasační námitky jsou svojí podstatou námitkami nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Ministerstva zahraničních věcí z důvodu nedostatečnosti jeho podkladů (podklady nejsou ve stanovisku specifikovány, stěžovatelka s nimi nebyla seznámena, případně vůbec neexistují). Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v nynější věci ob stojí závazné stanovisko samo o sobě.

[39] Ze stanoviska vyplývá, že k hodnocení vnitropolitické situace v zemi vývozu ministerstvo dospělo na základě poznatků a informací získaných vlastní činností (k

tomu viz bod [36] tohoto rozsudku), jakož i informací, jež jsou známy též z veřejných zdrojů, které soud navíc hodnotí jako obecně známé (k tomu viz citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 60/2019). Dále z něj plyne, že k vydání zamítavého stanoviska vedla kombinace zjištěných poměrů v zemi vývozu ve spojení s charakterem vojenského materiálu dle žádosti a relevantními denialy (které byly součástí utajované části spisu, do níž stěžovatelka nahlížela).

[40] K problematice denialů soud dále doplňuje, že jejich relevanci v nynější věci objasnil ministr zahraničních věcí v dopise ze dne 15. 4. 2013, založeném ve správním spise. Uvedl v něm, že pro ministerstvo je denial indikací rozhodnutí jiného členského státu EU, za relevantní jej ministerstvo považuje až v případě, že samo zaujme nesouhlasné stanovisko z hlediska zahraničně politických zájmů a dodržování mezinárodních závazků České republiky. Z uvedeného plyne, že stěžejní je vlastní odůvodnění závazného stanoviska, denialy jako takové měly spíše doplňkovou funkci.

[41] Bylo-li stanovisko odůvodněno tímto způsobem, nebylo nutné dokládat je dalšími podklady, u kterých by připadalo v úvahu, aby s nimi byla stěžovatelka seznámena. Její související námitky proto nebyly opodstatněné.

[42] Situace v nynější věci byla odlišná oproti té, kterou popsal městský soud v rozsudku sp. zn. 8 A 127/2015. V odkazované věci bylo závazné stanovisko založeno na existenci relevantního denialu a na důvodech zahraničně politického charakteru (hodnocení vnitropolitické situace v Bulharsku a důvěryhodnost kontrolních mechanismů pro export vojenského materiálu), bylo tedy vydáno s odkazem na podkladové materiály, resp. jejich obsah, a současně se nejednalo o informace obecně známé. Tyto podkladové materiály však nebyly součástí spisu a účastník řízení s nimi nebyl seznámen, soud tak nemohl plně přezkoumat relevanci jednoho z podstatných důvodů, na kterých bylo závazné stanovisko založeno (viz také opakovaně citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 60/2019).

[43] V nynější věci bylo stanovisko založeno na obecně známých informacích, dostatečně objasněných politických důvodech a odkazovalo pouze na podklady v podobě denialů, které jednak nebyly stěžejní, jak vysvětlil ministr zahraničních věcí, a stěžovatelka nerozporovala, jednak byly založeny v utajované části spisu, s níž byla stěžovatelka seznámena.

[44] Kasační námitka týkající se neprovedení dokazování denialy založenými ve spise nemohla mít za popsáných okolností vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka navíc přesvědčivé odůvodnění městského soudu (stručně shrnuté v bodě [13] tohoto rozsudku) rozporuje pouze poukazem na úpravu dokazování mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu, který je na první pohled irelevantní.

[45] Pro úplnost soud dodává, že k avizovanému vyjádření do protokolu ani v průběhu řízení o kasační stížnosti nedošlo.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu